

Tuần Báo Vô Vi

29 tháng 3 năm 2020

Số 492

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hướng tâm tu học thì sẽ đi đến đâu?
- 2) Sau sự động loạn là sẽ được an yên tại sao?
- 3) Tỉnh giác chính mình thì phải làm sao?
- 4) Thiên cơ biến chuyển là gì?
- 5) Thực hành tiến triển vô cùng để làm gì?
- 6) Chính giác là sao?
- 7) Làm sao bình tâm và thanh tịnh được?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 09-06-2002 3: 50 AM 1) Hỏi: <i>Hướng tâm tu học thì sẽ đi đến đâu?</i> Đáp: Thừa hướng tâm tu học thì sẽ được nhiều may mắn hơn. Kệ: Hướng tâm tu học sẽ an yên Tự đạt tự mình rõ hành trình Giải nghiệp tâm thân tự cứu mình Quy nguyên thiên giác quy tâm định.	Atlantic city, 10-06-2002 10: 00 AM 2) Hỏi: <i>Sau sự động loạn là sẽ được an yên tại sao?</i> Đáp: Thừa sau sự kích động và phản động là sẽ được an bình. Kệ: Thiên cơ biến chuyển đường tu tiến Thực hiện công phu tự giải phiền Quý mến Trời cao tâm chẳng động Thành tâm tu tiến vía hồn xuyên.
Atlantic city, 11-06-2002 8: 40 AM 3) Hỏi: <i>Tỉnh giác chính mình thì phải làm sao?</i> Đáp: Thừa tỉnh giác chính mình thì phải dẫn thân tu sửa. Kệ: Tỉnh giác chính mình tự phải tu Thành tâm tu sửa giải mê mù Quý yêu Trời Phật không mê chấp Giải tỏa mê mù uyển chuyển tu.	Atlantic city, 12-06-2002 12: 00 AM 4) Hỏi: <i>Thiên cơ biến chuyển là gì?</i> Đáp: Thừa thiên cơ biến chuyển là sự thay đổi chung. Kệ: Cần hành tu tiến triển bao dung Thế thái nhơn tình động các vùng Trong khổ chính mình lo sửa tiến Bình tâm tu luyện tự tham thiền.
Atlantic city, 13-06-2002 11 : 40 AM 5) Hỏi: <i>Thực hành tiến triển vô cùng để làm gì?</i> Đáp: Thừa thực hành tiến triển đến vô cùng để tháo gỡ nghiệp lực. Kệ: Thực hành tiến triển vô cùng tận Pháp giới khai minh tự góp phần Thức giác chính mình không giới hạn Tự mình tu luyện pháp khai tăng.	Atlantic city, 14-06-2002 5: 35AM 6) Hỏi: <i>Chính giác là sao?</i> Đáp: Thừa chính giác là tự hiểu sự sai lầm của chính mình. Kệ: Biết mình lầm lạc thâm tu tiến Cải sửa phân minh tự giải phiền Quý tưởng Trời cao thọ giáo yên Phân minh đời đạo tự tâm hiền.
Atlantic city, 15-06-2002 6: 20 AM 7) Hỏi: <i>Làm sao bình tâm và thanh tịnh được?</i> Đáp: Thừa muốn có sự bình tâm và thanh tịnh thì phải buông bỏ tất cả sự tranh chấp của nội tâm thì điên tâm mới được dồi dào và thanh tịnh. Kệ: Điện năng dồi dào cơ quan ôn Thức giác bình tâm tránh ác ôn Rõ lẽ trần gian pháp chẳng tồn Quy nguyên chơn lý giữ thân hồn.	

MẪU ÁI 210

*Thế gian lại có ánh đèn
Thiên Đàng lại có điện xen chiếu hòa
Quy nguyên tịnh giới chẳng xa
Con đường chánh đạo chuyển hòa nơi nơi.*

Ánh đèn của thế gian cũng có thể làm cho tâm của con người được hòa dịu, hướng hồ gì luồng thanh điện của đại tự nhiên thường xuyên xuyên qua tâm khảm của con người. Chính con người quá động loạn đành tự quên lấy cái giá trị của thế điện đó, cho nên con người mới sinh ra bản tánh hung bạo mà không hay.

*Thế gian nghịch cảnh đắng cay
Say sưa điên đảo ngày ngày dần đo
Khổ càng thêm khổ càng lo
Dây dưa tại thế khó dò khó đi.*

Thảm cảnh và bi kịch của thế gian thường xảy ra do người quá lo lắng trong nghịch cảnh rồi đâm ra liều lĩnh tưởng lầm là lối thoát, thiếu sự hòa cảm và bình tâm.

*Người tu hiền dịu thậm thâm
Biết Trời biết Đất biết làm biết sai
Tiến lên hòa hợp thanh đài
Thân hồn hóa giải tiến hoài không ngưng.*

Người tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp chính nó tự dụng điển giải điển thì mới sớm đạt tới sự thanh cao vô cực vô biên.

(Chép lại từ tập thơ và tài liệu xưa do bạn đạo Việt Nam sưu tầm – Sài Gòn, ngày 12/4/1975)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

C R, ngày.....

Kính Thầy,

Con xin tự giới thiệu con tên N. Hôm nay con mạo muội viết lá thư này xin Thầy mở lòng từ bi cứu rỗi linh hồn và thể xác con đừng đọa vào chỗ tăm tối. Con thật xấu hổ không biết phải tâm sự với ai, con sợ mình không xứng đáng làm phiền Thầy, nhưng các bạn đã có thành ý đưa địa chỉ và khuyên con nên kể rõ bệnh tình cùng những chuyện đã xảy ra trong đời con, để nhờ sự sáng suốt của Thầy mở cho con một lối thoát trong cuộc sống hiện tại. Con xin phép Thầy được kể lại từ đầu.

Con năm nay tuổi Mẹo, 41 tuổi. Con đã có chồng nhưng năm 1974 chồng con qua đời, đến năm 1979 con gặp được pháp Vô Vi của Thầy, con như kẻ chết đuối gặp được chiếc phao, con hành pháp tích cực và hữu duyên gặp các bạn đạo. Về Vô Vi con chưa thấy được gì nhưng tâm hồn con có nhiều thay đổi, và sức khoẻ cũng thấy khá hơn, con tập ăn chay trường. Gần khoảng 3 năm sau, cơ thể con bắt đầu trở bệnh lại, con cũng không rõ bệnh gì, chỉ cảm thấy cơ thể mệt mỏi, chiều đến thì cặp mắt thâm đen, tinh thần uể oải, chích uống nhiều loại thuốc bổ vẫn không thấy khá. Mỗi đêm con vẫn cố gắng chống chọi với sự mệt mỏi, cố gắng thức thien đúng giờ, nhưng mỗi lần vô thien con thường bị trạng thái mê man, tay chân bực rức không kèm được, đến khi hồi tỉnh lại thì con đã xoay mặt vào hướng khác rồi, đồng thời toàn thân cảm thấy mệt mỏi, tình trạng này kéo dài đến năm 1987 mới giảm dần và bây giờ thì không còn bị xoay hướng nữa, nhưng không ngồi lâu được. Thời gian đó con rất khổ sở, bỏ thì không đành mà ngồi thì cứ gặp tình trạng đó.

Các bạn có dẫn con đến chú S L, chú dạy con soi hồn trước rồi mới nguyện, nhưng vẫn không kết quả, con cũng tìm được ông H, ông bảo con bị vong của chồng con theo đuổi, dạy con cúng và dùng

nghi tướng về anh ấy. Con đã thực hành mà vẫn không hết bệnh, và thien vẫn không tiến bộ. Vào năm 1984, con đến gặp ông C nhờ châm cứu trị bệnh và ở đây con đã phạm sai lầm và gây đau khổ cho tâm hồn con mãi. Ông C bảo bệnh của con là do bởi âm dương bất hoà, vì con không có chồng lâu ngày nên sinh bệnh, con đã đại dột tin lời và chấp nhận quan hệ sinh lý với ông ấy một cách lén lút, con luôn bị dày xéo của lương tâm và lý trí, xấu hổ không dám cho gia đình biết chuyện, sợ ba má đau lòng và xấu hổ, con luôn tự dặn lòng phải rất thật thà, đừng lợi dụng ông ấy bất cứ điều gì, để giảm nhẹ tội lỗi của mình, ông ấy biết con có chút đỉnh của hồi môn, nên mở lời mượn con làm vốn, con lại nghĩ rằng ông ấy hiểu được luật nhân quả sẽ không dám lường gạt hay cướp giựt của con, và con đã cho ông mượn trước sau 3 cây vàng, mãi đến sau này con vẫn chưa thấy ông làm ăn được gì. Con nhờ người đến đòi lại số đồ thì ông chỉ trả lần hồi được 1 cây 2 rồi bảo là chưa có khả năng trả, con cũng thôi đi không muốn nghĩ xấu cho ông. Sau đó con đi học nghề ở tỉnh xa, và ở đây con lại gặp một tai nạn khác, người dạy nghề cho con bảo rằng thương con và đã cưỡng bức con; đến khi con rời khỏi được nơi đó, thì thể xác và tâm hồn con đã quá ê chề và đau đớn, lại thêm sám hối ăn năn tội lỗi, mong ơn trên ân xá cho con. Nhưng chưa đầy một năm sau, có một anh bạn đạo thấy con bệnh quá, mới giới thiệu thầy trị bệnh cho con, và trong thời gian này anh bạn đạo lại quan tâm đến con vì con đã hứa giúp anh một ít vốn, lúc gia đình anh ấy đang gặp khó khăn (trong lúc giúp con chỉ nghĩ rằng bạn bè tương trợ với nhau, hơn nữa con mong làm được việc thiện này để giải bớt nghiệp lực) không ngờ anh ấy cứ theo đuổi mãi, con chống chọi không nổi, nên lại thất bại. Con có đến gặp ông H thì ông H bảo rằng đây là nghiệp lực trong tiền kiếp của con, nếu không trả, kiếp sau phải trả gấp đôi. Hơn nữa có chồng rồi, vong linh chồng con mới không bám theo được, nếu để thâm nhập lâu quá sẽ gỡ không nổi.

Gia đình con biết chuyện và không chấp nhận cho con quan hệ với người đã có gia đình, con đành lại phải lén lút gia đình giúp vốn cho anh ấy làm ăn, mong tạo được sự nghiệp để bảo bọc cho hai gia đình, nhưng không biết tại sao anh ấy lại làm ăn thất bại và nợ nần tứ tung, con thật phân vân không biết phải tiến thoái ra sao cho đúng số phận của con. Gặp gỡ anh ấy là con đang giải bỏ nghiệp hay đang tạo ra nghiệp lực mới. Con đã tự hỏi con bao nhiêu lần nhưng không trả lời được. Con kính xin Thầy trả lời hộ con câu hỏi trên. Con đã trả hết nghiệp cho anh ấy chưa và bây giờ con có thể rời xa anh ấy, mà không bị quả báo ở sau này hay ở kiếp sau không? Thưa Thầy chấp nhận cảnh này con thật cảm thấy đau khổ và xấu hổ, xin Thầy giúp con tránh được nghiệp dữ hôm nay.

Thưa Thầy gia đình con có giấy xuất cảnh đi Mỹ, con có nên nhân cơ hội này theo gia đình đi xa không?

Hiện giờ sức khoẻ của con rất kém. Con thiên ít khi được đứng giờ và không ngồi lâu được. Con đã đi trị nhiều thuốc tây và thuốc tào nhưng vẫn không hết. Bây giờ Bác sĩ bảo rằng con bị viêm ruột và bao tử thông, nhưng càng trị thì con lại càng mất sức. Kính xin Thầy chỉ giúp con phương pháp nào khôi phục lại được sức khoẻ để con có thể thiền đạt kết quả.

Ông N gần đây có thuê dùm con một cuộn băng trị bệnh bằng phương pháp nội khoa tâm lý của bác sĩ Anatoli, giống như phương pháp thôi miên. Thưa Thầy tình trạng bệnh của con có thể nào xem cuộn băng này mà hết bệnh không?

Con xin kính chúc Thầy được nhiều sức khoẻ. Con mong rằng sau này sẽ có nhân duyên tiếp xúc với Thầy để học hỏi thêm về Đạo và Đời.

Kính Thầy. Nam Mô A Di Đà Phật.

N.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

L A, ngày 12/04

M T N,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 26/03 được biết con đang trên đường lặn lội về nghiệp duyên đào hoa tại trần.

Những chuyện con đã kể trong thư là một cơ hội rất quý để con thức tâm. Con muốn tu về Vô Vi thì phải thực tâm thực lòng nghiên cứu cho kỹ phương pháp công phu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Chỉ có làm mạnh cho con người và không gây bệnh hoạn cho người, trừ phi những người tham dục và yếu hèn, không dứt khoát tâm đời thì làm sao vun bồi được tâm đạo mà tu. Tu tức là tu tâm, tâm không có không bao giờ tu được. Con chết chồng, con phải biết thương con. Thương con không phải cái xác, nhưng mà nó là cái hồn, thì phải trì chí khai thác lấy tâm thân của con thì con mới rõ được cảnh huyền vi trong nội thức của chính con. Cho nên phải thiền để định. Định tức là giải, khử trừ lưu thanh, tự mình thực hành cho đến đích, trốn kiếp này, phải tự nung nấu sự giải thoát chứ không ôm ấp bệnh hoạn than van mà nó biến thể đến sự tham dâm bất chánh, động loạn mê mờ không có lối thoát.

Con nhớ kỹ hằng ngày con đang ăn diện năng của vũ trụ, tức là cơm gạo phát triển từ mặt đất lên, nuôi dưỡng cơ thể của con thành người duyên dáng tại trần, nhưng mà chơn thức từ bi là sức mạnh của chính con có trách nhiệm điều khiển lấy thể xác, dứt khoát tu học, tiến hóa tới vô cùng mới là người đàn bà đứng đắn, có đầy đủ nghị lực trở về thực chất của chính con. Cuối cùng là ánh sáng từ bi. Quan Âm Thị Kính đã thành đạo nhờ sự nhịn nhục của Ngài, con thiếu nhịn nhục, lâm vào trận đồ mê loạn mà đành quên nguồn gốc của chính mình.

Vậy từ nay trở đi, con nên ăn năn hối cải và tìm phương pháp thanh lọc độc tố trong cơ tạng, hỗ trợ cho bộ tiêu hoá tươi tốt và thần kinh bộ ruột ổn định thì diện năng khối óc con sẽ được dồi dào và dễ tham thiền hơn. Rất tiếc không được gặp mặt Thầy, nếu con có cơ hội đi Mỹ, nên đi Mỹ và gặp Thầy sẽ có cơ hội điều trị cho con khôi phục lại tất cả. Trong lúc này con không nên tin bất cứ một ai, họ nói được nhưng không làm được. Vậy con nên lo thủ tục đi Mỹ càng sớm càng tốt. Đến đất Mỹ rồi, nhớ liên lạc với Thầy, Thầy sẽ cứu bệnh cho con.

Thầy không có trách bất cứ một ai, nhưng khi con hiểu lấy con rồi, con nên tự tránh và tự sửa, thì con mới có cơ hội tiến hoá.

Chúc con vui khoẻ.

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

MỘT KIẾP ĐAM MÊ

Hồn ôm lấy xác sống đam mê
Tình tứ đau thương chẳng muốn về
Động loạn muôn chiều tâm chẳng thức
Tự hành tự hại thuyết đam mê.

Ôm đời đau khổ muôn bề
Biết đâu là cảnh hương quê của hồn
Chuyện đời thay đổi dập dồn
Chạy theo loạn động khó tầm khó sanh
Rơi vào trong cảnh em anh
Học bài dâm dục đua tranh chẳng bền
Đau thương bệnh hoạn lại rên
Đam mê một kiếp tạo niềm khổ đau
Xác hồn sẵn có nhiệm màu
Sao không tự thức giải sầu giải mê
Vía hồn sống cảnh bơ vơ
Mất phần thanh tịnh tạo mê tại trần.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.02 PHẨM GIỚI

12. CHUYỆN CON NAI CÂY ĐA (Tiền Thân Nigrodhamiga) (tiếp theo)

Sống với Nigrodha...,

...
Khi cái thai của nàng đã thuận thực, các Tỳ kheo ni nhận thấy các căn của nàng đổi khác, tay chân và lưng lớn lên, làn da bụng to lên, hỏi nàng:

- Nay hiền muội, hình như hiền muội có thai. Sự việc này thế nào?

- Thưa các hiền tỷ, tôi không biết sự việc này. Giới hạnh tôi đầy đủ!

Rồi các Tỳ kheo ni đưa nàng đến Đề-bà-đạt-đa và hỏi Đề-bà-đạt-đa:

- Thưa Tôn giả, thiện nữ nhân này, với sự chấp nhận khó khăn của người chồng, đã được xuất gia. Nay nàng có thai, chúng tôi không biết nàng thọ thai khi còn là cư sĩ, hay khi đã xuất gia. Nay chúng tôi phải làm gì?

Đề-bà-đạt-đa tự mình chưa phải là bậc Giác ngộ, nên không có lòng kham nhẫn, từ bi, từ mạn và suy nghĩ: “Một Tỳ kheo ni thuộc phái Đề-bà-đạt-đa nay đã có thai, và Đề-bà-đạt-đa lại hỉ xả. Ta sẽ bị chỉ trích như vậy. Ta phải đuổi người này.” Rồi không điều tra, như xô đẩy một tảng đá, Đề-bà-đạt-đa lập tức khẳng định và nói:

- Hãy đi ngay và tản xuất người này!

Chúng Tỳ kheo ni ấy nghe nói vậy, đứng dậy đánh lễ rồi đi về trú xứ. Nàng thiếu phụ thưa với các Tỳ kheo ni ấy:

- Thưa các Nữ Tôn giả, Trưởng lão Đề-bà-đạt-đa không phải Đức Phật! Con xuất gia không

phải với Đề-bà-đạt-đa, nhưng con xuất gia với bậc Chánh Đẳng Giác, bậc tối thượng ở đời. Chớ làm mất nơi con điều con đã được một cách khó khăn! Hãy đưa con đi đến Kỳ Viên, gặp bậc Đạo Sư!

Chúng Tỳ kheo ni ấy đưa nàng đi, vừa qua con đường dài bốn mươi lăm dặm, từ Vương Xá dần dần đến Kỳ Viên, đánh lễ bậc Đạo Sư và tường trình sự việc. Bậc Đạo Sư suy nghĩ: “Dầu thai của nàng ấy được tượng hình khi còn là gia chủ, đây cũng là một dịp để ngoại đạo nói rằng Sa-môn Gotama đã nhận lấy một Tỳ kheo ni bị Đề-bà-đạt-đa loại bỏ. Để chấm dứt câu chuyện, vấn đề này còn được giải quyết trước mặt vua và tùy tùng của vua”.

Ngày hôm sau, Thế Tôn cho mời vua Pasenadi (Ba-tư-nặc) nước Kosala, ông Cấp Cô Độc lớn, Cấp Cô độc nhỏ, nữ cư sĩ Visakha, và các nhân vật có tiếng khác. Rồi vào buổi chiều, giữa bốn chúng đã đều tụ họp, Thế Tôn bảo trưởng lão Upali.

- Hãy đi làm cho sáng tỏ sự việc của Tỳ kheo ni trẻ này giữa bốn chúng!

- Thưa vâng, bạch Thế Tôn.

Vị trưởng lão đi đến giữa hội chúng, ngồi trên chỗ đã soạn sẵn cho mình, cho gọi nữ cư sĩ Visakha trước mặt nhà vua, và giao việc điều tra này:

- Hãy đi, này Visakha, trước hết, hãy xác định ngày xuất gia, tháng xuất gia của người thiếu phụ này.

Sau khi biết rõ rồi, hãy tìm hiểu nàng thụ thai trước đây hay sau thời gian ấy.

Nữ cư sĩ chấp nhận lời dạy, cho treo một cái màn. Sau cái màn ấy, nữ cư sĩ quan sát tay, chân, lỗ rún, bụng, các phần thân khác của Tỳ kheo ni trẻ. Sau khi tính ngày tháng, biết được

nàng thụ thai trong thời kỳ còn là gia chủ, nữ cư sĩ đi đến vị Trưởng lão và báo cáo kết quả.

Vị trưởng lão, giữa bốn chúng, tuyên bố Tỳ kheo ni ấy là thanh tịnh. Bấy giờ nàng được xác nhận là thanh tịnh, liền đến đánh lễ chúng Tỳ kheo và bậc Đạo Sư, rồi đi về trú xứ với các Tỳ kheo ni. Khi bào thai đã thuận phục, nàng sanh được một bé trai có uy lực lớn, do nàng cầu nguyện dưới chân Đức Phật Padumuttara cách đây nhiều kiếp.

(còn tiếp)

